Keskmiselt tuleb lk. 691 leiduva tabeli järele 1 naisenesetapja kohta 3,5 meesenesetapjat. Kuid on aastaid, kus üldse Tartus esimesi ei ole olnud. Üldiselt osutub Tartu naisenesetapjate suhtelises vahekorras meestega suurem kõikumine ja kõrgem tendents, kui vastavail aastail end. Eesti kubermangus ja kogu Eestis praegu.

Tartut teiste kodumaa ja välismaa suuremate linnadega võrreldes paistab silma suur enesetapjate arv. 1897.—1899. a. tuli kogu end. Liivi kubermangu linnades 100 000 elaniku kohta 12,5 ja Riias 12,7 enesetapjat, Tartus aga 14,0. 1922. a. tuli 100 000 elaniku kohta Tallinnas 33,2, Narvas 37,0 ja Tartus 30,18 enesetapjat. Kodumaa linnadest on seega ainult Tallinna ja Narva Tartust ees, mis ka H. Reimani arvates vanemal ajal nõnda paistab olevat olnud. Helsingis kõigub 1912.—1920. a. enesetapjate suhtearv 33,0—15,0, Stockholmis 35,4—15,9 ja Tallinnas 1912.—1916. a. 24,1—7,9 saja tuhande elaniku kohta. Iseäranis langeb see arv sõja-aastail. Suur enesetapjate arv Tartus on tingitud elanikkude tihedusest ja Tartust kui ülikoolilinnast.

Enesetapmiste 1. VII. 1921.—1923. a. liigitamisel elukutse ja enesetapmise motiivide järele saabub tabel lk. 692—693.

Andmed selles tabelis ei ole täpsad, sest selguseta protsent on 37,5 ja teadmata 5,0. Peale selle on enesetapjate arv (40) liiga väike, et anda kindlaid tulemusi. Üldjoontes on siiski võimalik mõned konsekventsid tõmmata. Enesetapmise motiividest esineb kõige sagedamini elutüdimus, peaasjalikult meeste juures — 20,0%, mis üldiselt iseloomulik Eestile. See võib veel olla suuremgi, kui arvestada andmete ebatäpsust. Elutüdimust leidub kõigil kutsealadel, ta on iseäranis kõrge aga kaubandus-tööstuse alal. Järgmiseks tähtsamaks motiiviks on kehaline haigus ja närvi- ning vaimuhaigus, kokku 17,5%; närvi- ja vaimuhaigus annab üksi 10,0%. Välismaal, nagu Saksa- ja Prantsusmaal, Itaalias jne., tõuseb see kuni 35%-ni. Perekondlikud põhjused nõuavad enesele 7,5% ja vilets majanduslik seisukord — 5,0%; teised — liigjoomine, hingeline vapustus, õnnetu armastus, vanadus-nõtrus ja kartus ning häbi — igaüks 2,5%. Tallinnaga võrreldes on Tartus liigjoomis-motiiv nõrgaprotsendiline. Tallinnas tõusis ta 1922. a. 19,7-ni. Samuti on Tallinnas palju nõrgem perekondlikkude põhjuste protsent — 15,5%, ja õnnetu armastuse protsent — 8,2%, elutüdimuses jääb ta aga Tartust taha — 13,1%. Sedasama võib peajoontes väita ka Tartu ja Narva kohta.

Kõige rohkem enesetapjaid on tööliste ridadest — 30%, mis tõeliselt vahest veel kõrgemgi. Samal arvamisel on H. Reiman kogu Eesti enesetapjate kohta, jõudes otsusele, et enesetapjate-tööliste protsent 1922. a. oli kõrgem kui 47,6. Ta teeb sellest järelduse, et „enesetapmise peateguriks on olnud töötavate rahvakihtide vilets majandusline seisukord ja võib olla ka parema tuleviku lootusetus ja elupettumus“. Kahtlemata on majanduslik viletsus üheks peateguriks, mis enesetapmise motiivide tekkimisel esimeses joones kaasa aitab. Teistes elukutsetes on Tartu ülalmainitud ajal enesetapjaid andnud: üliõpilased ja õpilased — 12,5%, kaubandus ja rahandus — 10%, riigi ja omavalitsuse teenijad — 2,0%, kooliõpetajad — 2% jne.

Enesetapjate perekondlikku seisu ja vanadust vaadeldes annavad need 40 enesetapmis-juhtumit järgmise tabeli:

Tartu, lk. 694